

Seni Seviyorum

– AyselAKSÜMER · 24 Mart 2011

Zehra, çekmecesinde bulduğu iki tel toka yardımıyla kendisini bunaltan kabarık saçlarını nihayet egemenliği altına almıştı. Orta boylu, hafif de şişman bir bayandı. Tüm ağırlığını verdiği bacakları son günlerde sanki "artık lütfen bana acı" der gibiydi. Siyah gözleri odanın içinde endişe içinde dolaşıyordu. Masasının üzerindeki onaylanmış hasta sevk kağıdını çantasına koyarken bir yandan da "geçmiş olsun ablacığım" diyen Zühal'e derdini anlatıyordu.

- Sorma Zühal. Otururken, yürürken, merdiven çıkarken bir şeyim yok. Ama inerken canım öyle acıyor ki anlatamam. Bugün hastaneye gideceğim. İnşallah ciddi bir şey yoktur.

Zühal, Zehra'nın masasının yanındaki misafir koltuğuna oturarak uzun bacaklarını birbirinin üstüne attı. Kısa kesilmiş sarı saçları ve minyon yüzüyle çok sevimli görünüyordu. Henüz yirmi bir yaşında gencecik bir kızdı. Büro Yönetimi ve Sekreterlik bölümü mezunuydu. İlk çalışma deneyimini burada yaşıyordu. Bal rengi gözlerini kocaman açarak konuşmaya başladı.

- Geçmiş olsun ablacığım. Ne yaparsın işte. İnsan çok istese de bazen iki işi birarada yapamayabiliyor. Zorlama bence sen hep yukarı çık. İnip ne yapacaksın.

- Zühal! Ama kızıyorum. Sen şu şakalarını biraz daha öteye fırlatsan da başka yerlerde patlasa olmaz mı? Canım burnumda zaten.

- Ay o küçücük burnunda taşması zor olmuyor mu?

- Kafamı karıştırıyorsun ama. Neyi?

- Canını.

Zehra kafasını iki yana salladıktan sonra "ya sabır" çekerek dışarıya çıktı. Zühal koşarak arkasından geldi ve Zehra'nın yanağını öpüverdi.

Zehra'nın gözlerinden yüreğinin tüm sıcaklığı okunuyordu. Gülümsedi ve Zühal'in boynuna sarıldı.

- Ah deli kız. Sen ne zaman aklını başına toplayıp olgunlaşacaksın bilmiyorum ki. Seni yetiştirmem konusunda talimat aldığımda ben sadece iş konusunda olduğumu zannetmiştim. Meğer ne kadar da yanılmışım.

- Ne yapayım ama senden başka kimim var ki benim. Biliyorsun annem de babam da Karşıyaka'dalar.

Zehra kaşlarını çatarak söylendi.

- Be kızım. Benimle kafa mı buluyorsun? Senin annen rahmetli değil mi?

- Tamam işte. Annem Karşıyaka Mezarlığında babam ise ikinci karısıyla İzmir'de balayında. Yıllarca ayrı şehirlerde yaşadılar. Baksana ilk defa ortak bir yönleri çıktı. Bir yer isminde de olsa nihayet adları yana yana geçti.

Zehra, Zühal'in gözlerinin içine baktığında yine o hüznü görmüştü. Zihninin her bir köşesinde onu teskin edecek kelimeler aradı durdu ama hepsi donmuştu ve inatla erimiyorlardı.

Zühal çabucak toplardı kendini ve yine bir kahkaha attı.

- Ablam ya. Sen bana bakma olur mu? Buradaki işleri de hiç düşünme. Hadi hastaneye git ve iyi haberlerle gel. Sana çok ihtiyacım var. Lütfen bir daha da hasta falan olma.

Zehra asansörle zemin kata inerken hâlâ Zühal'in söylediklerini düşünüyordu. Çalan telefonunun sesiyle yüzünde kocaman bir tebessüm belirdi. Arayan tahmin ettiği gibi eşiydi ve halini hatrını soruyordu.

- Canım. Ne yaptın? Hastanede misin?

- Hayır. İşyerimden yeni çıktım. Muayene olduktan sonra seni mutlaka ararım. Endişe etme sakın. Şey.. Rıdvan sana bir şey söylemek istiyorum. Çok sevineceğinden yüzde yüz eminim. Benim çok gözüme büyüyen ama senin ısrarla istediğin bir şey vardı ya. Düşündüm, taşındım ve kararımı verdim. Kızımızın bir kardeşi olmalı.

- Duyduklarıma inanamıyorum. Çok ama çok sevindim hayatım. Fikrini değiştirmene etken olan şey nedir bilmiyorum. Bildiğim tek şey var o da artık kocaman bir aile olacağız. Seni seviyorum Zehra.

- Ben de canım hem de çok.

Aysel AKSÜMER